

—Escolta Nasi; tu es vritat que no saps escriurer, no hi fa res, aixó ja ho faré jo, pero tu no tens pel de tonto, et fixes molt en les coses que veus i ets—no t'ofenguis—molt preguntaire.

—Es que m'agrada saberho tot.

—Si, home, si; no es pas cap mal, si no t'ho recrimino pas, al contrari, si precisament aquest afany de preguntar que tens, es lo que'm treurá are a mi del compromís. Jo tinc de fer cada setmana, un escrit per el periódic i lo que falta moltes voltes, lo que mes amoina es sapiguer trobar materia oportuna, lo que está a l'ordre del día, i tu que furas per tot arreu i sempre vols saber el perque de les coses, vindrás cada setmana una tarde o un dematí i aquí sentats o passejant per l'hort, parlarem dels assumptes que mes t'haurán cridat l'atenció durant la setmana i ja tindrem la feina feta.

—No ho acabo d'entendrer, ¿no mes enraonant amb mi haurá fet l'article?

—No i si. M'estranya que no ho hagas entés. Parlant amb tú, reculliré la materia, i jo despres escriurè lo qu'haurem parlat i ho enviaré al periódic.

—¡Ahl ja ho entenc, i escolti Sr. Gregori; ¿jo també hi surtiré al diari? ¿també hi haurá'l meu nom?

—¡Nasil ¡Nasil Ja veig que't pujen els fums al cap. ¿Oí qu'are ja 't veus mes capás d'ajudarme? ¿Veiam si temps a venir encar em pendras la feina?

—¡Ohl ¡nol ¡aixó nol Sr. Gregori.

—Qui sap, qui sap.

—No ho cregui, pero veurá no'm desagrada pas surtir al diari, pero com un hom no té gaire instrucció, a voltes puc dir alguna *bertranada* i ¿també la farà posar al diari?

—Home, segons sigui élla, si no es molt molt grossa i sols es filla d'un excés de cinceritat, es clar que li posarem; aixó encar agrada als lectors.

—Aixís vosté'ls voldria fer riurer a costes meves.

—Ets massa maliciós Nasi; les paraules reflexe d'un excés de cinceritat o de bona fé, que son les *bertranades* que't fan por a tú, poden fer riurer, pero riurer de bona llei, mai en só de burla.

—Be, si en dic alguna de massa grossa, ja me la esmenará V.

—Si home, si, la qüestió es que cada setmana vinguis disposat a parlar d'alguna cosa que interessi al poble.

—Be, ja l'entenc vosté vol que li parli dels assumptes del Ajuntament, de lo que fan a Casa la Vila, de lo malament qu'estan els carrers, que quan cauen quatre gotes hi ha fang fins a jonoll, de lo estropellades qu'estan les aceres.

—¡Les aceres? Si se n'han fet una pila de metres de noves, i que per cert no's pot negar que fan goig.

—Be, bé, Sr. Gregori veiam si are seré jo qui l'haurá d'il·lustrar a vosté: les aceres que s'han fet fixis on s'han fet, als vols de l'Unió Lliberal, d'on es amo en Torras i President i abasteixedor en Juanitu l'Alcalde, pero fora d'allá, vagi per la carretera, de St. Roc amunt i per tots els altres carrers, que passará mes malament i amb mes perill per l'acera que pel mitg del carrer, encar que hi hagi un pam de fang, doncs pel mitg sols s'enfangará i per l'acera es pot trencar el coll.

—Si, are m'en fas adonar; ¿veus com tinc raó al dirte que tu't fixes amb les coses? jo havia vist que es feien aceres i no m'havia preocupat de lo que tu'm dius, are veig que tens raó: efectivament, les aceres que s'han fet noves son de St. Roc a la plaça de la Corona, en mitg de qual tros hi ha l'Unió Lliberal, feudo actualment d'en Torras i d'en Montanyá.

—També deurá volguer que n'hi parli d'aquestos dos senyors i d'algun altre.

—Home Nasi, dels homes en sí, t'agrairé